

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 616/05
11.05.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Глигоријевића, председника већа, Мирослава Цветковића и Драгана Јоцића, чланова већа, и саветника Драгане Јеврић, као записничара, у кривичном предмету оптуженог АА, због кривичног дела из члана 251. став 2. у вези става 1. Кривичног закона Републике Србије и др., одлучујући о жалбама Окружног јавног тужиоца и оптуженог и браниоца адв.АБ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Крушевцу К. 82/04 од 10.2.2005.године, после седнице већа одржане у смислу члана 375. ЗКП, дана 11.5.2005.године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалба Окружног јавног тужиоца у Крушевцу и жалба оптуженог АА и његовог браниоца а пресуда Окружног суда у Крушевцу К.82/04 од 10.2.2005.године ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом оптужени АА оглашен је кривим због кривичног дела проневере из члана 251. став 2. у вези става 1. КЗ РС за које му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и десет месеци и кривичног дела фалсификовања службене исправе из члана 248. став 3. у вези става 1. КЗ РС за које му је утврђена казна затвора у трајању од осам месеци па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од две године. Оптужени је обавезан да на име паушала плати износ од 4.000 динара у року од 15 дана под претњом извршења, као и да оштећеном "ББ" на име накнаде штете причињене кривичним делом исплати 450.000 динара у року од 15 дана под претњом извршења а за вишак имовинско правног захтева оштећени је упућен на парницу.

Против те пресуде жалбе су изјавили:

- Окружни јавни тужилац у Крушевцу због одлуке о кривичној санкцији са предлогом да се побијана пресуда преиначи и оптужени осуди на строжију казну затвора;

- оптужени и његов бранилац адв.АБ због битне повреде одредаба кривичног поступка , непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни са предлогом да се побијана пресуда укине или да се преиначи и оптуженом изрекне условна осуда као и да буде обавештен о седници другостепеног већа.

Републички јавни тужилац у поднеску Ктж. 753/05 од 13.4.2005. одине предложио је да се уважи жалба јавног тужиоца и првостепена пресуда преиначи а оптужени осуди на казну затвора у дужем трајању као и да се жалба браниоца одбије као неоснована.

Врховни суд је одржао седницу већа у смислу члана 375. ЗКП у одсуству уредно обавештених заменика

Републичког јавног тужиоца и браниоца оптуженог адв.АБ, на којој је испитао првостепену пресуду, размотрио остале списе предмета и по оцени жалбених навода нашао:

Побијана пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка нити повреде кривичног закона на које другостепени суд, у смислу члана 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП увек пази по службеној дужности, па ни битну повреду одредаба кривичног поступка на коју жалба оптуженог и браниоца указује.

Супротно наводима те жалбе изрека побијане пресуде разумљива је и јасна и садржи опис радњи из кога произилазе сва битна обележја кривичних дела за која је оптужени оглашен кривим а у образложењу пресуде о свим чињеницама важним за доношење одлуке дати су довољни и јасни разлози који у погледу одлучних чињеница не садрже никакве противречности. Стога се неосновано жалбом оптуженог и браниоца првостепена пресуда побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП.

Чињенично стање је у првостепеној пресуди правилно и потпуно утврђено па су неосновани жалбени наводи којима се то оспорава.

Побијајући првостепену пресуду по том основу оптужени и бранилац у жалби наводе да није сасвим тачно да је оптужени дела у потпуности признао како то утврђује првостепени суд јер је оптужени тврдио да је направио мањак од око 260.000 динара, те да, чак и да је свакодневно узимао пазар, не би могао да присвоји износ од 450.000 динара. Такође жалбом се оспорава и утврђење првостепеног суда да је оптужени у пописне листе унео робу са којом није био задужен и робу која се није налазила у продавници.

Изнете жалбене наводе Врховни суд оцењује неоснованим с обзиром да је оптужени приликом првог испитивања код истражног судије у потпуности признао да је на начин описан у изреци побијане пресуде присвојио вредност од око 450.000 динара и то до пописа од 1.8.2004. износ од око 260.000 а од 8.1. до 14.2.2004. године још око 200.000 динара, због чега је и јавни тужилац у погледу висине прибављене противправне имовинске користи преквалификовао оптужницу. Такође оптужени је признао да је у службене исправе уносио неистините податке тако што је у пописне листе на редовном годишњем попису евидентирао робу са којом није био задужен и робу која се није налазила у продавници, све у циљу прикривања причињеног мањка присвајањем робе и новца. Оваква одбрана оптуженог, при којој је остао и на главном претресу, потврђена је доказима проведеним током поступка и то како писменим доказима тако и исказима сведока наведених у образложењу побијане пресуде.

Према томе, чињенично стање, у погледу свих битних елемената кривичних дела у питању, правилно је и потпуно утврђено а квалификацијом противправне делатности оптуженог по члану 251. став 2. у вези става 1. и 248. став 3. у вези става 1. КЗ РС кривични закон је правилно примењен. С тим у вези првостепени суд је у образложењу побијане пресуде дао јасне, исцрпне и уверљиве разлоге које и Врховни суд у свему прихвата.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о казни, а поводом жалби јавног тужиоца и оптуженог и браниоца, Врховни суд налази да је првостепени суд правилно утврдио и оценио све околности у смислу члана 41. ОКЗ које утичу да казна буде мања или већа, којим околностима је дао адекватан значај и, по утврђивању појединачних казни за кривична дела из члана 251. став 2. у вези става 1. и 248. став 3. у вези става 1. КЗ РС, правилно оптуженог АА осудио на јединствену казну затвора у трајању од две године. По оцени Врховног суда тако одмерена казна сразмерна је тежини и степену друштвене опасности извршених кривичних дела као и степену кривичне одговорности оптуженог и нужна је и довољна за постизање сврхе кажњавања предвиђене одредбом члана 33. ОКЗ. Стога су жалба и жалбени предлог јавног тужиоца да се оптужени осуди на строжију казну као и жалба оптуженог и браниоца и жалбени предлог у правцу блажег кажњавања оцењени као неосновани.

Из изнетих разлога а на основу члана 388. ЗКП одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа

Драгана Јеврић, с.р. судија,

Предраг Глигоријевић, с.р.

За тачност отправка

ср